

**Text > GERARD SARSANEDAS SOLER** va créixer envoltat d'una quotidianitat que mai semblava reclamar l'excés de les paraules. La lectura era un passatemps sense urgències que es consumia a l'ombra de la calor dels estius. Però en fer els divuit o els dinou, els llibres van traspasar la frontera del lleure de puntetes i es van convertir en refugi.

# La terra us reclama

**L**a mare, empenyada, aprofita la depressió del setembre per esventrar-se i fer-nos caure en forma de ruixada. Les capçades dels arbres i els camps de conreu, retallats en quadrats perfectes, se'ns presenten cada vegada més nítids. Ens apropem a la terra, embolcallades per l'olor fecunda dels fems i el verd de la clorofilla que des de dalt ens arribava sempre tan esvaïda. Descendim. Ja no podem abraçar tota la vall amb una sola llambregada. Som potencial d'esperança o desastre. No ho decidim nosaltres.

A l'oest, una cicatriu mal cauteritzada en la pell viva del bosc: la carretera. Ensopegar amb l'asfalt no ens agrada. Preferim brillar com closques d'escarabat sobre la punta de les falgueres. O, millor encara, aixoplugar-nos entre les seves espores traçades amb compàs.

Avui la sort ens porta a un pulmó, amagat entre arbres. Ens fonem amb les germanes caigudes fa mesos.

Hores més tard, sabem qui som. Qui soc. Em bategen. Uns adolescents. «La gorga secreta».

Amb la formació, cobro consciència. Es pensen que són els primers a descobrir-me, aquests petits colonitzadors? Ja m'han llançat Fantes i embolcalls d'alumini abans.

Una part de mi, dissident, s'escorre per l'apèndix. Una altra part, la que viu als marges, llepa la superfície de les pedres cobertes de molsa i líquen. Una brisa m'acaronarà l'epidermis, i sento fressa: les passes nues dels qui es pensen que m'han descobert...

Preferiria que fossin els ocells, els qui subratllessin el silenci. Però ni tan sols aquí la natura pot ser verge.

M'esquitxen i saltironejo cap a les arrels. També soc l'impacte en una galta. Una comissura es tensa amunt i m'acull una llengua dolça: em barrejo amb un xiclet de maduixa. Gairebé de manera simultània, una altra part de mi salta, aferrada als cabells rinxolats d'un noi: el salt és llarg, i tant ell com jo escenifiquem l'adrenalina. Cada gota conté l'essència del que soc.

Els adolescents surten de mi. S'asseuen als contorns escalfats de la meua panxa. Parlen com si plantessin somnis a l'aire.

—Ei, ei! Fem rebotar pedres?

Un còdol em palpa la pell, creant un rastre d'esferes al darrere. I quines pessigolles! Els cercles concèntrics xoquen i jo no puc parar de riure!

—Com ho has fet, Olau?

L'Olau recull les paraules d'admiració i li explica la tècnica a la noia. També sento:

—La Raquel i jo tornem al saltant, algú s'anima?

—Jo! —respon un.

Mans i peus em remouen. Faig cercles per dins. Surto i torno a entrar: algú juga a esquitxar-se. De sobte, una part de mi es tenyeix de vermell. La taca s'escampa com la mare quan ens arreplega i ens reuneix i ens vol fer creure i ens diu: «La terra us reclama».

Em saturo de vermell. M'asfixio d'hemoglobina.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.